

»Nekateri dialektični preklopi so nedovoljeni in ti nedovoljeni preklopi so pogosto povezani z neformalnimi napakami. Pri presojanju, ali je bil preklop v posameznem primeru argumentacije dovoljen ali nedovoljen, se je treba najprej vprašati, kaj naj bi bil izvirni kontekst dialoga. Nato je treba ugotoviti novi kontekst in se vprašati, ali je bil preklop dovoljen ali nedovoljen, tako da gledamo nazaj in presojamo po ciljnih in standardnih prvotnega konteksta. Ali novi dialog podpira te stare cilje ali vsaj dovoljuje, da se njihovo izpolnjevanje prenese naprej ali jih blokira? Ali sta se prvotna govorna partnerja o tem preklopu dogovorila ali pa je bil preklop enostranski ali ga je ena stran celo vsilila? To so vprašanja, ki si jih moramo postaviti.« (Walton, 1992a: 139)

Po tem postopku je sklicevanje na čustva sogovornika lahko legitimno v prepričevalnem dialogu, vendar ne (nujno) tudi v drugih oblikah dialoga. »Ne nujno« pomeni, da moramo (kot analitiki) preučevati prav vsak dialog v njegovem kontekstu *posamično*, preden sprejmemo sodbo o morebitnih napačnih potezah. In to je tisto, po čemer se Waltonov pristop razlikuje od pragma-dialektičnega pristopa, pri katerem je treba vsako dialektično izmenjavo ovrednotiti z enako množico meril (»deset zapovedi«). Obema pa je skupno, da je treba te dialektične izmenjave ovrednotiti od zunaj, s strani »nevtralnega« opazovalca (tj. analitika), ne od znotraj, s strani udeležencev dialektične izmenjave (vsaj ne nujno). V zvezi s tem (problemom) še zadnjič omenimo Austina in Hamblina.

Potem ko pokaže na to, da je referenca odvisna od védenja v času izrekanja, Austin poudari:

»Bistveno je spoznati, da 'resnično' in 'neresnično' enako kot 'svoobodno' in 'nesvoobodno' sploh ne pomeni česa enostavnega; temveč le *splošno razsežnost, ali je prav ali primerno*, v nasprotju z narobe, reči to ***v teh okoliščinah, temu občinstvu, s temi smotri in v te namene***. V splošnem lahko rečemo to: pri obojih, trditvah (in, npr., opisih) ter stvaritvah itd., kolikor ste imeli pravico svariti in ste res svarili, res trdili ali res svetovali, se lahko postavi vprašanje, ali ste imeli prav, da ste trdili ali svarili ali svetovali – ne v smislu, ali je bilo pravočasno ali koristno, ampak ali je bilo to, kar ste rekli, prav glede na dejstva in glede na to, ***kar veste o dejstvih, in glede na smotre, s katerimi ste govorili, in tako naprej***.« (Austin, 1990: 124, prevod Bogdan Lešnik, poudarili avtorji)